

Pokoj v srdci, slunce v duši

(Kázáno v Jihlavě a ve Strážově 4.11.2007)

Text : Dopis apoštola Pavla do Říma 5, 1-5

Máme pokoj s Bohem, tak vyznává apoštol Pavel , protože ten pokoj prožívá ve svém srdci. Jistě, ti, kteří v Boha nevěří tomu vůbec nerozumějí. Boží pokoj neokoušejí, když v Boha nevěří.

Před časem jsme pravidelně slýchávali od jednoho *hlasatele počasí v televizi* přání *slunce v duši*. Což o to, *krásné přání*, ale co pro to udělat, aby se naplnilo? Je možné si poručit, aby v naší duši bylo slunce, aby v ní byl pokoj? Jistě že ne! *Pokoj je Boží dar*. Není ovocem naší snahy, naší usilovné práce. Nejsme přece schopni se psychicky zvednout a dostat se do patřičné nálady. Pokoj s Bohem jsou chvíle, kdy se ocitáme jako by v ráji, který jsme ztratili a stále ztrácíme svou neposlušností Pána Boha. My lidé velmi *dobře známe opak pokoje nepokoj*, chvíle, kdy jsme od Boha vzdáleni. Bible té naší vzdálenosti od Boha říká *hřích* . Je to vlastně *odcizení od zdroje pokoje a radosti*. A to už víme o čem je řeč. Odcizení prožívá dítě, které ztratilo svou matku. Odcizení prožíváme, když nám zemře někdo milý a blízký. Odcizení je tíživá je samota, která plodí smutek a vyvolává depresi. Stejně je tomu, když se rozpadne manželství, když přijdou neúspěchy v práci, když cítím, že nic neznamenanám, že mě nikdo nebere vážně. A výsledek toho všeho je , že *vidíme všechno jen černě*, netěšíme se už na žádnou na budoucnost, nemáme naději. Tak tedy vypadá nepokoj v naší duši a v našem srdci.

Něco takového však Pán Bůh nechce. Chce, abychom *měli v srdci pokoj*. Má nás lidi natolik rád, že je mu líto, když jsme smutní, když už nás přestal bavit život. Přichází k nám, aby nám dal pokoj, který převyšuje všechno naše pomýšlení. *Jeho pokoj*, hebrejsky řečeno šálóm, je *plnost dobra, spravedlnosti, lásky a pravdy*. Tedy dokonalá harmonie, kdy si už na nic nestěžujeme, kdy nás nic nebolí a netrápí. Židé tímto slovem šálóm pokoj zdraví jeden druhého. Přejí druhému to, co si sami nemůžeme dát. Co nám může dát Bůh, dárce pravého pokoje, skutečného šálomu.

Takový pravý pokoj, prožíváme, *když jsme uvěřili slovu evangelia* a radujeme se z Boží lásky. Pak se už nemusíme bát ani toho jak jednou dopadneme na Božím soudu. Jistě , že bude nějaký soud i když si to většina lidí vůbec nepřipouští. Nevěří, že bychom jednou se měli někomu zodpovídat za své životy.

Ale ať se nám to líbí nebo ne, *ta chvíle pro každého z nás přijde*. Bůh, který nám dal život, se jednou zeptá každého z nás, jak s ním naložili. Naší nadějí na tom posledním Božím soudu nebudou naše dobré skutky, byť jich bylo sebevíc. To by nikoho z nás nezachránilo. *Zachrání nás*, když nás *Bůh prohlásí za spravedlivé*, i když jsme spravedliví nebyli. Když jsme se *drželi v životě Ježíše Krista*, budeme *přikryti pláštěm spravedlnosti Božího Syna*, který vzal na sebe trest, který měl padnout na nás za naše odcizení Bohu , za náš hřích. Ježíš Kristus pro nás svou obětí za nás v našich srdcích vybojoval pokoj, aby mohl přebývat v našich srdcích. S pokojem souvisí *i naše dobré svědomí*. A to vše za naše dobré skutky. Ty od nás Pán Bůh čeká. To vše dostáváme zadarmo skrze víru v Ježíše Krista.

Pokoj jinak vyjádřeno je smíření. Prožijí ho strany, které proti sobě bojovaly. Všem bojům už nastal konec, všude zavládl mír. Skončilo nepřátelství, začalo přátelství. Když se Pán Bůh s námi lidmi smířil, můžeme i my navzájem žít v pokoji s druhými lidmi. Můžeme se *radovat i v utrpení, které na nás může přijít*. Můžeme se dokonce s jistou nadsázkou *chlubit i svými těžkostmi*. Apoštol píše: *chlubíme se i v utrpením vždyť víme že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje*. Věřící člověk z víry čerpá vytrvalost a trpělivost. To vše jsou dary Boží milosti, ne ovoce našeho sebelepšího snažení.

Na závěr pak apoštol zmiňuje *působení Ducha svatého*, zdroje pokoje a naděje. *Naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán*. Naději máme, když se na něco nového a krásného těšíme. Nejčastěji na vzácnou návštěvu.

Pak se radostí se už nemůžeme dočkat , kdy se už otevřou dvěře a náš host vejde dovnitř. Stejně tak se těšíme na to co krásného má Pán Bůh pro nás připraveno. Co od něho dostaneme dnes nebo zítra.

Ovšem o víru v Ježíše Krista dnes mnozí nestojí. Mají z jakékoli víry jakýsi strach. Nemůžeme se jim divit. Mnohé víry se ukázaly falešnými. Slibovaly nám ráj na zemi a místo něho přišlo nejedno zklamání a vystřízlivění. Když však *věříme v Boha* prožíváme jeho *lásku ve svém srdci*, pak máme stále *novou naději pro sebe i pro každého člověka*. Když Ježíš nehodil po hříšné ženě kamenem, nýbrž svou láskou a odpuštěním ji napravil, můžeme i my být k sobě i druhým lidem milosrdní jako náš Bůh. Boží milosrdenství je jedinečná šance pro každé z nás. Nic přece není horšího než nad druhým člověkem zlomit hůl, nebo totéž udělat sami nad sebou. Ježíš Kristus dává všem lidem šanci na nový život i tváří v tvář přicházející smrti. On už smrt přemohl. Proto může být v našich srdcích pokoj.

Tento zvláštní Boží pokoj lidé *mají uvidět v našem všedním životě*, aby se o něm mohli přesvědčit. Tak i skrze nás je otevřena cesta k tomuto pokoji pro druhé. *Pojď a* přesvědč se, řekl Filip Natanaelovi, který také nechtěl o Ježíši Kristu nic slyšet, protože ho nebral vážně, kdepak by právě s ním spojil svou naději. Ale ten Natanael nakonec přece jen šel . Přesvědčil se a vyznal: Ty, Ježíši, jsi Boží Syn. Stejně tak se můžeme přesvědčit i my a v našich srdcích bude pokoj.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, dej nám všem pokoj, neboť naše srdce jsou nepokojná dokud nespočinou v Tobě. Je v nich mnoho nepokoje, stresu a nespokojenosti. Prosíme nejen za sebe, nýbrž i za druhé , za celý tento svět. Amen.